

РЕШЕНИЕ

№ 3796

гр. София, 08.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 51 състав,
в публично заседание на 10.05.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Анета Юргакиева

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **10322** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по чл.156 и следващите от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя П. И. П., подадена чрез адв. Т. Т., срещу Ревизионен акт (РА) № Р-22221020006870-091-001/21.06.2021г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП, в частта, която е потвърдена и изменена с Решение № 1390/09.09.2021г. на директора на Дирекция „ОДОП“ - С..

В жалбата са твърди, че ревизионният акт е неправилен, издаден в противоречие с материалноправните разпоредби и при съществено нарушение на процесуалните правила. Жалбоподателят счита, че органите по приходите са тълкували определи факти и обстоятелства по начин, който противоречи на правилата на формалната и правна логика и който е довел до едно незаконосъобразно определяне на публични задължения. Оспорва се отказът на ревизиращите органи да признаят право на данъчен кредит по фактурите, издадени от [фирма], като се излагат доводи, доставките са използвани за последващи облагаеми доставки от дружеството – жалбоподател, че са представени всички необходими документи за реалността на услугите, процесните фактури са включени в отчетните регистри по ЗДДС на доставчика, трудовите и граждански договори на доставчика са обявени в НАП, по фактурите е извършено разплащане. Жалбоподателят счита, че относно доставчика е нарушена процедурата по чл.32 ДОПК, като се сочи, че посещение на адреса реално не е извършено. В подкрепа на твърденията за незаконосъобразност на

ревизионния акт в оспорената част жалбоподателят се позовава на практиката на съда на ЕС относно отказа за признаване на данъчен кредит. Моли за отмяна на ревизионния акт в потвърдената и изменена негова част. В с.з. жалбоподателят се представлява от адв. Б., който поддържа жалбата.

Ответникът - директорът на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“-гр.С. при ЦУ на НАП, представляван от юрисконсулт, оспорва жалбата, моли за потвърждаване на РА и за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град, след като обсъди оплакванията в жалбата, събраните по делото доказателства, доводите и становищата на страните, и като направи служебна проверка за законосъобразност на акта съгласно чл.160, ал.2 ДОПК, намира следното:

Ревизионното производство е образувано със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ №Р-22221020006870-020-001 от 12.11.2020 г., издадена от М. Й. С., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., оправомощена със Заповед №РД-01-128 от 18.02.2020 г. на директора на ТД на НАП С.. Ревизията е с обхват задълженията за данък върху добавената стойност за периодите от 16.07.2019 г. до 27.03.2020 г. Заповедта е връчена по електронен път на 23.11.2020 г. и е изменена със Заповед за изменение на ЗВР №Р-22221020006870-020-002 от 17.02.2021 г.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ №Р-22221020006870-092-001 от 26.04.2021 г., който е връчен електронно на 26.04.2021 г. Срещу РД не е подадено възражение.

Ревизията приключва с Ревизионен акт /РА/ №Р-22221020006870-091-001 от 21.06.2021 г., издаден от М. Й. С. – орган, възложил ревизията, и С. М. М., на длъжност главен инспектор по приходите, определена за ръководител на ревизията. РА е връчен електронно на 21.06.2021 г.

С РА са извършени корекции на декларираните от дружеството резултати по Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/ общо в размер на 31 164,10 лв. за ревизираните данъчни периоди от месец юли 2019 г. до месец декември 2019 г., включително и месец март 2020 г., и са определени лихви за забава общо в размер на 4 361,92 лв., включително за месец януари 2020 г.

Срещу РА дружеството е подало до директора на Дирекция „ОДОП“ жалба, съответно жалба с вх. №53-06-5330 от 05.07.2021 г. по регистъра на ТД на НАП С. и вх. №23-22-1143 от 12.07.2021 г. по регистъра на дирекция ОДОП С.. С Решение № 1390/09.09.2020г. директорът на дирекция „ОДОП“ е отменил ревизионния акт в частта на оспорените резултати по ЗДДС за данъчни периоди месец ноември 2019 г. и месец декември 2019 г., както и в частта на начислените лихви в данъчен период месец януари 2020 г., изменил е акта, като е определил резултат по ЗДДС за месец септември 2019 г. - данък за внасяне в размер 3 001,12 лв., както и резултат за данъчен период месец март 2020 г. - данък за внасяне в размер на 16 100,17 лв., ведно със съответните лихви. В останалата оспорена част – относно данъчни периоди месец юли 2019 г., месец август 2019 г. и месец октомври 2019 г. е потвърдил ревизионния акт. Решението на директора на Дирекция „ОДОП“ е връчено по електронен път на 13.09.2020г.

Жалбоподателят оспорва ревизионния акт в частта, която е потвърдена и изменена от директора на дирекция „ОДОП“.

Извършените от ревизиращите органи процесуални действия, установените от тях факти и обстоятелства и направените изводи са следните:

Дружеството е декларирало вид на извършваната дейност: Консултантска дейност по стопанско и друго управление. Извършвана е от нает офис по договор с В. А. А., ЕГН [ЕГН], явяващ се и пълномощник на дружеството. Жалбоподателят не е имал лица, наети на трудов договор, и не е регистрирал фискално устройство. Регистриран е по ЗДДС на 16.07.2019 г. и дерегистриран на 27.03.2020 г.

На ревизираното лице са връчени искания за представяне на документи и писмени обяснения №Р-22221020006870-040-001 от 27.11.2020 г. и №Р-22221020006870-040-002 от 18.02.2021 г. Депозирани са документи с вх. №53-00-3233#1 от 22.12.2020 г., а счетоводната и търговска документация на дружеството е представена в ТД на НАП С. от упълномощено лице - В. А. А.. Проверката на документите е удостоверена с Протокол №1756587 от 18.02.2021 г.

Инициирани насрещни проверки на доставчиците на задълженото лице, за което са съставени протоколи за извършени насрещни проверки.

1.С ревизионния акт на жалбоподателя е отказано право на приспадане на данъчен кредит в размер на 10 986,33 лв. за ревизираните данъчни периоди юли, август, септември и октомври 2019 г. по фактури №10...027 от 26.07.2019 г., №10...029 от 26.07.2019 г., №10...030 от 07.08.2019 г., №0...058 от 15.09.2019 г. и №0...076 от 28.10.2019 г., издадени от [фирма]. Фактурите са с предмет - услуга съгласно договор.

Установено е, че фактура №0...076 от 28.10.2019 г. не е включена в дневниците за продажби на доставчика.

С Протокол за извършена насрещна проверка №П-22221220205426-141-001 от 10.02.2021 г. е констатирано, че доставчикът е дерегистриран, считано от 03.07.2020 г. на основание чл. 176 от ЗДДС – във връзка с данъчни нарушения и предотвратяване на данъчни измами. С цел връчване на искане за представяне на документи и писмени обяснения е посетен адресът за кореспонденция на дружеството, но тъй като не е открит представител или пълномощник, искането е връчено по реда на чл. 32 от ДОПК.

Впоследствие доставчикът е представил издадените на жалбоподателя фактури и приложени към тях констативни протоколи с дати на съставяне съгласно посочените във фактурите. Представен е също Договор от 17.06.2019 г. за привличане на участници в онлайн панел за изследване на интернет потреблението в България, сключен между жалбоподателя като възложител и [фирма] като изпълнител. Съгласно договора изпълнителят се е ангажирал да набира и поддържа панел от български интернет потребители, минимум 1 400 човека, като участниците е следвало да се регистрират на посочен в договора адрес в интернет, от който да изтеглят и инсталират на компютър, телефон или таблет софтуер. Със софтуера е следвало анонимно да се следят и записват действията на т. нар. панелисти в интернет пространството. За целта е договорено да получат символични подаръци за сметка на изпълнителя. В приложените към фактурите констативни протоколи е посочено, че са набрани 1 875 човека /панелисти/.

За удостоверяване на направени плащания е представен Договор за заем от 06.08.2019 г., съгласно който [фирма] като заемодател предоставя на жалбоподателя като заемополучател сума в размер на 90 000 лв. за срок до 31.12.2025 г., при годишна лихва 10%. На 08.08.2019 г. между същите страни е сключено споразумение за насрещно прихващане на дължими суми, съгласно което страна [фирма] остава да плати на [фирма] сумата 54 000 лв. Представени са вносни бележки и банкови

извлечения от [фирма], както и разписка без дата за върнат заем от жалбоподателя-заемополучател на [фирма].

Въз основа на представената от ревизирания субект оборотна ведомост ревизиращите са констатирани, че към 31.03.2021 г. е осчетоводено задължение към заемодателя в размер на 15 000 лв.

Органите по приходите са преценили представените документи като негодни да удостоверят реално извършване на договорените доставки и направени плащания. Посочено е, че от жалбоподателя и от доставчика са изискани, но не са представени доказателства относно вида и произхода на упоменатите в Договора от 17.06.2019 г. символични подаръци за участниците в панела, не са предоставени данни за лицата, ангажирани с изпълнение на услугата, доставчикът не е представил аналитична отчетност на разходите за декларираните доставки, а от своя страна жалбоподателят не е представил оборотна ведомост и счетоводни справки по сметки, по които да са осчетоводени процесните фактури. При справка в информационната система на НАП е установено, че за спорните периоди [фирма] е имало наети на трудов договор лица на длъжности „общ работник строителство“, „арматурист“ и „кофражист“, несъответстващи на вида и характера на договорената услуга. Констатирано е, че както от доставчика, така и от жалбоподателя не са представени съпътстващи фактурите документи, например разменена между страните търговска кореспонденция, калкулация, от която да е видно как е формирана стойността на услугата и нейните елементи, не е представена аналитична отчетност на разходите.

При тази фактическа обстановка органите по приходите са приели за недоказано реалното извършване на доставки по фактури, издадени на жалбоподателя от [фирма]. Посочено е, че няма доказателства доставчикът изобщо да е осъществявал реална стопанска дейност. Същият не е разполагал с ресурсна обезпеченост и е deregистриран по ЗДДС. Доставките са определени като привидни, което според органите по приходите няма как да не е известно на жалбоподателя.

При тази фактическа обстановка и като са приели за недоказано извършването на реални доставки по фактурите, издадени от [фирма], ревизиращите са отказали право на приспадане на данъчен кредит .

2. С РА е доначислен данък върху добавената стойност в размер на 14 768,16 лв. за данъчен период месец март 2020 г.

Ревизиращите са установили, че при deregистрация на жалбоподателя по ЗДДС, дружеството не е приложило разпоредбата на чл. 111, ал. 1 от ЗДДС и не е начислило данък за налични дълготрайни материални активи /ДМА/.

Установено е, че през месец август 2019 г. жалбоподателят е включил в дневника си за покупки фактура №[ЕГН] от 12.08.2019 г., издадена от [фирма]. Фактурата е за придобиване на моторно превозно средство и е с данъчна основа 75 290,24 лв., начислен ДДС - 15 058,05 лв. Ползвано е право на пълен данъчен кредит. По данни от оборотната ведомост на жалбоподателя към 31.03.2020 г. автомобилът е заведен по счетоводна сметка 205 „Транспортни средства“ на стойност 75 411,91 лв. Представен е Договор от 12.08.2019 г. за отдаване под наем на МПС. Съгласно договора [фирма] предоставя собствения си автомобил за срок от пет години на [фирма] при договорен месечен наем в размер на 730 лв.

След приспадане на начислените амортизации в размер на 1 571,08 лв., ревизиращите са приели, че върху стойността на автомобила, възлизаща на 73 840,83 лв., следва да се начисли данък на основание чл. 111, ал. 1 от ЗДДС в размер на 14 768,16 лв.

Предвид обстоятелството, че дружеството е deregистрирано по ЗДДС на 27.03.2020 г., на основание чл. 111, ал. 3 от ЗДДС данъкът е начислен за последния данъчен период - месец март 2020 г.

По искане на жалбоподателя е допусната и изслушана съдебно-счетоводна експертиза. Вещото лице е установило, че процесните фактури, издадени от [фирма], са отразени в счетоводството на жалбоподателя, но не може да се констатира дали те са осчетоводени при доставчика, дали има осчетоводени разходи за изпълнението на услугите от изпълнителя, приходи от заплащането им, тъй като по делото липсват счетоводни регистри и други документи. Посочило е, че доставчикът е отразил в дневника за продажби фактурите, с изключение на фактура №0...076 от 28.10.2019г. Относно плащанията по фактурите, вещото лице е установило, че има две плащания по банков път на суми от по 1000 лв., съответно на 01.07.2019г. и на 01.08.2019г., както и едно плащане в брой на 01.02.2020г. по фактури № 58/19 и № 76/19г. в размер на 27 912 лв. Вещото лице е констатирало, че сумите по фактури с номера № 27/19, № 29/19 и № 30/19 са прихванати от вземане на жалбоподателя от договор за заем от 06.08.2019г. Според експертизата може да се направи заключение, че доставките са използвани в независимата икономическа дейност на жалбоподателя и че [фирма] е извършило последващи доставки, при съответствие на описаните услуги по фактурите с тези по последващи доставки. Направило е констатация, че не са получени от друг доставчик услуги, които да са идентични по вид и количество с тези по фактурираните доставки.

При така установената фактическа обстановка съдът формира следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срок, от надлежна страна, след изчерпване на задължителния административен ред за обжалване на РА, срещу тази негова част, която е потвърдена и изменена от директора на дирекция „ОДОП“, следователно, при наличие на правен интерес от оспорването, поради което е допустима.

Ревизионното производство е извършено от компетентни за целта органи и при спазване на процесуалните правила на ДОПК за извършването на ревизията. РА е издаден от компетентни органи по смисъла на чл.119, ал.2 ДОПК, в предвидената форма и съдържа реквизитите по чл.120, ал.1 ДОПК. Не се констатира съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Неоснователни са твърденията, че е допуснато нарушение на процесуалните правила при извършването на насрещната проверка, конкретно при използването на реда по чл.32 ДОПК за връчване на искането за предоставяне на документи. Противно на твърденията в жалбата, съдът намира, че изискванията на процесуалния закон са спазени, което се потвърждава и от факта, че в крайна сметка доставчикът е представил документи, т.е. очевидно същият е бил запознат с искането на ревизиращите органи.

Жалбата е неоснователна и по същество.

На първо място, тя е неоснователна досежно частта от ревизионния акт, в която е доначислен данък върху добавената стойност в размер на 14 768,16 лв. за данъчен период месец март 2020 г.

Съгласно чл.111, ал.1 ЗДДС към датата на deregистрацията се смята, че лицето извършва доставка по смисъла на закона на всички налични стоки и услуги, за които изцяло, частично или пропорционално на степента на използване за независима икономическа дейност, е ползвало данъчен кредит и които са: 1. активи по смисъла на Закона за счетоводството, или 2. активи по смисъла на Закона за корпоративното

подоходно облагане, различни от тези по т. 1. Данъкът се включва в резултата за последния данъчен период, декларира се по реда и в срока по чл. 125 и се внася в срока по чл. 89, ал. 2 /ал.3/.

В случая не се спори, че жалбоподателят е закупил от [фирма] лекият автомобил. Издадената за покупката фактура №[ЕГН] от 12.08.2019 г. е включена в дневника за покупки на дружеството за данъчен период месец август 2019 г., като е ползван пълен данъчен кредит в размер на 15 058,05 лв. При дерегистрацията дружеството не е начислило ДДС съгласно чл.111, ал.1 ЗДДС, респективно не е внесло дължимия данък, поради което правилно ревизиращите органи са приложили разпоредбата, като са включили данъка в резултата за м. март 2019, който е последният данъчен период с оглед датата на дерегистрацията на дружеството по ЗДДС - 27.03.2020 г. Жалбоподателят не е изложил конкретни доводи и оплакванията относно тази част на ревизионния акт, поради което не е необходимо по-подробно обсъждане на тази част от ревизионния акт.

Жалбата е неоснователна и в частта, касаеща отказаното право на данъчен кредит по фактурите, издадени от [фирма].

За да се признае на получателя по облагаема доставка правото на приспадане на данъчен кредит по чл. 68 от ЗДДС, следва кумулативно да са изпълнени две предпоставки - лицето да притежава данъчен документ, съставен в съответствие с изискванията на чл. 114 и 115 от ЗДДС, в който данъкът е посочен на отделен ред - по отношение на доставки на стоки или услуги, по които лицето е получател, и наличието на реално осъществена доставка на тези стоки или услуги.

В множество свои решения (Решение от 06.12.2012 г. по дело С-285/11, Решение от 31.01.2013 г. по дело С-643/11 и др.) СЕС последователно приема, че за да се признае право на данъчен кредит е необходимо първо да се провери дали доставките са реално осъществени в съответствие с правилата за доказване по националното право. В т. 32 от решението по дело С-285/11 г. „запитващата юрисдикция е задължена в съответствие с правилата за доказване, установени в националното право, да извърши глобална преценка на всички елементи и фактически обстоятелства по делото“. В т. 37 съдът посочва, че националните административни и съдебни органи следва да откажат да признаят право на приспадане, ако въз основа на обективни данни се установи, че се прави позоваване на това право с измамна цел или с цел злоупотреба. Това е така, когато самото данъчнозадължено лице извършва данъчна измама. Действително в такъв случай не са изпълнени обективните критерии, на които се основават понятията за доставка на стоки или услуги, извършена от данъчнозадължено лице в това качество, и за икономическа дейност (т. 38).

Прилагайки общото правило за разпределяне на доказателствената тежест, установено в чл.154 от ГПК във връзка с §2 от ДР на ДОПК, в тежест на жалбоподателя е да установи по делото, че по спорните фактури са изпълнени както формалните, така и материалните предпоставки за упражняване на претендираното от него право на приспадане на данъчен кредит.

В конкретния случай за доказване реалността на доставката от страна на ревизираното дружество и доставчика освен фактурите са представени договори и протоколи. Съдът обаче приема, че представените доказателства,

в това число приетата по делото ССЧЕ, не са убедителни и достатъчни, за да създадат убеждение за реалността на фактурираната услуга. Предмет на договора е привличане на участници в онлайн панел за изследване на интернет потреблението в България /набиране на панелисти/. [фирма] следва да набира и поддържа панел от български интернет потребители, който да се състои от минимум 1 400 човека, компютърни потребители и потребители на мобилни телефони. Срещу символичните подаръци, които са за сметка на изпълнителя, участниците следва да влязат в интернет адрес sf-net.eu и след регистрация да изтеглят и инсталират на своите компютри, телефони или таблети софтуер, който анонимно ще следи и записва действията им в интернет пространството. Подаръците, както и дейностите по облепването и раздаването им впоследствие се включват в договорената цена за привлечен панелист. На всеки подарък следва да има етикет, който призовава потенциалните участници в панела да се регистрират на посочения интернет адрес. Подаръците трябва да бъдат раздавани в такива обеми, че да се гарантира минималният брой участници. Според договора, възложителят има право на достъп до всички двустранни приемо-предавателни протоколи, фактури, договори с подизпълнители, снимков материал и други, доказващи закупуването, облепването и раздаването на рекламните материали. Според представените констативни протоколи набраните панелисти по договора възлизат на 1 875 човека.

На първо място, при липсата на данни за осъществявана от доставчика търговска дейност, в това число в сферата на фактурираните услуги, не става ясно как, по какви критерии същият е бил избран за изпълнител от страна на жалбоподателя. Няма данни за осъществена предшестваша, съпътстваща или последваща изпълнението на договора търговска кореспонденция, която би била свидетелство за наличието на действителни отношения между страните. Освен липсата на индиции за това как жалбоподателят е формирал избора си на конкретния доставчик, следва да се отчита и че за спорните периоди [фирма] е имало единствено наети на трудов договор лица на длъжности „общ работник строителство“, „арматурист“ и „кофражист“, каквито работници очевидно не биха могли да изпълнят фактурираните услуги. Действително, съгласно трайната практика на СЕС само поради липсата на данни за материална и кадрова обезпеченост не може да се откаже право на данъчен кредит, но в случая съдът разглежда това обстоятелство в рамките на дължимата цялостна преценка на всички факти и обстоятелства с оглед установяване реалността на доставките.

На второ място, не са представени доказателства, които да индикират как, кога, къде и по какъв начин са набрани от доставчика лицата, включени в панела, нито визираните в договора доказателства за закупуването, облепването и раздаването на рекламните материали. Също така няма никакви данни относно предвидените в договора и предполагаемо предоставени на панелистите мотивиращите подаръци, които следва да са за сметка на изпълнителя. Всъщност няма доказателства нито жалбоподателят, нито доставчикът да са закупували, осчетоводили и предоставили такива подаръци. Липсват и обективни следи за самото изпълнение на доставките, в това число например снимки на екранни изображения. Жалбоподателят е дал

обяснения, че закупените захарни изделия в големи количества от „С.“ 2005 О. са именно за раздаването на рекламни материали под формата на малки подаръчета при набиране на панелистите, но както обосновано е приел директорът на дирекция „ОДОП“, тези твърдения се опровергават от наличните документи, тъй като фактурите са издадени от [фирма] за времето от месец юли до месец октомври 2019 г., а фактурите, с които се твърди, че са закупвани мотивиращи подаръци, са издадени за доставки, извършени три месеца по-късно – февруари и март 2020 г.

На следващо място, при оценката за доказателствената тежест на протоколите съдът съобразява, че се касае за частни свидетелстващи документи, които са без достоверна дата и които са предназначени да удостоверят изгодни за страната, която ги представя, факти. В тази връзка съдът отчита, че в протоколите не е посочено кои физически лица и в какво качество са ги подписали, така щото да може да се провери автентичността на положените подписи, а липсата на такива данни в крайна сметка разколебава доказателствена стойност на документите.

На последно място, съдът не приема за доказано и че е извършено реално разплащането по процесните фактури. Видно от заключението на експертизата, извършени са само две плащания по банков път на суми от по 1000 лв., а отразеното в счетоводството плащане в брой на сумата от 27 912 лв. е по едната от фактурите, която не е включена в дневника за продажби на доставчика / № 76/19/. Съдът не възприема като убедително доказателство разписката, първо защото сумата е в посочения значителен размер, а като търговци жалбоподателят и доставчикът следва да са запознати със съществуващите ограничения за разплащания в брой, и второ, защото разписката е без дата, т.е. същата би могла да бъде издадена или отнесена към всеки период, съответно към всяка фактура.

Косвено, изводът за липса на реално осъществени доставки по фактурите се подкрепя и от липсата на доказателства за това дали и как са били осчетоводени фактурите при доставчика, респективно дали са осчетоводени разходи за изпълнението на услугите, както и от факта, че една от фактурите дори не е била включена в дневниците за продажба на доставчика.

Като краен извод, съдът приема, че органите по приходите са направили обосновано заключение, че процесните фактури не обективират реално осъществени доставки в рамките на действително възникнали и развили се търговски отношения, поради което законосъобразно са отказали да признаят правото на данъчен кредит по тях. Това налага жалбата да бъде отхвърлена изцяло като неоснователна.

При този изход на делото основателна се явява претенцията на на процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, определено съгласно чл.161, ал.1 от ДОПК в размер на 1 596 лева съобразно чл.8, ал.1 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Така мотивиран и на основание чл.160, ал.1 и чл.161, ал.1 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, Административен съд София – град, III отделение, 51 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] срещу Ревизионен акт № Р-22221020006870-091-001/21.06.2021г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП -С., в частта, която е потвърдена и изменена с Решение № 1390/09.09.2021г. на директора на дирекция „ОДОП“- С..

ОСЪЖДА [фирма] да заплати на Националната агенция за приходите сумата от 1 596 лева (хиляда петстотин деветдесет и шест лева) юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването на страните за изготвянето му.

СЪДИЯ: